

RESSÒ DE LA PARAULA

Sols millor?

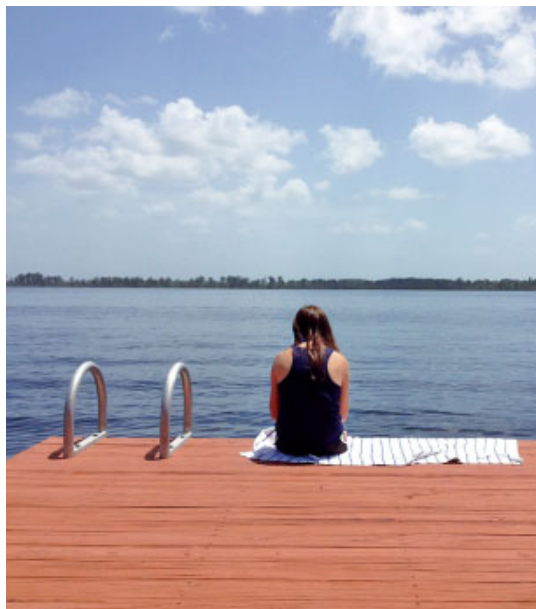

Seria una meravella que el descans vacacional ens servís per créixer en l'amor. Però no és fàcil. Més aviat és de témer el contrari. Perquè el més normal és que el de les vacances sigui un temps pensat des d'un mateix i per a un mateix. En certa manera és lògic. El treball quotidià generalment ens obliga a realitzar moltes coses que vénen exigides per normes o per la voluntat d'un altre... Una pressió que veiem compensada per un temps dedicat a fer únicament el que a un li ve de gust i a tractar amb la gent la companyia de la qual ens satisfà.

¿Les vacances seran una de tantes activitats centrades en un mateix, en els propis interessos, com ho són la majoria de les que componen la nostra vida quotidiana? En realitat, la vida centrada en un mateix és la vida «estadísticament més normal». És la manera d'entendre l'existència que sol impregnar el treball, la diversió, l'oci, i fins i tot les relacions socials, la política i la cultura. No és estrany que motivi també el descans.

Però no és menys cert que aquesta forma de viure ocasiona un munt de solitud. La sortida del Regne Unit de la Comunitat Europea ens ha fet pensar, una vegada més, en aquest «jo col·lectiu» tancat i centrat en els propis interessos i els propis valors, davant de realitats socials més àmplies i universals. Els altres, allò que ve de fora, és menys valuós que allò nostre; o ens perjudica, o ens explota, o ens amenaça, o fins i tot esdevé enemic...

No es tracta d'un fenomen que passi únicament en l'àmbit de la política internacional. És un fet

que veiem també en la vida social i personal més quotidiana. De vegades la solitud se sofreix com a víctima i altres vegades és buscada voluntàriament. Fa pensar la dada estadística de la pujada exponencial del nombre de persones que viuen soles, moltes d'elles com a conseqüència de fracassos matrimonials o familiars, o bé com a resultat d'una opció conscient i autònoma. Encara més preocupant és comprovar que la majoria de les agrupacions es creen, bé per defensar interessos comuns, és a dir, per defensar els interessos de cadascú, bé per establir una defensa comuna enfront d'un adversari. Amb la qual cosa no sortim

de la solitud. Aquesta, en efecte, no solament pot ser individual, sinó també col·lectiva.

Els qui trien la solitud, la ruptura i la separació dels altres, estan molt segurs del propi valor, almenys el prefereixen i l'afirmen davant dels altres. La solitud ve a ser un refugi enfront de les agressions externes, perquè estan molt convençuts que sempre serà millor recolzar-se en les pròpies capacitats que fiar-se de les alienes.

En tot cas, l'interès propi predomina sobre l'interès de l'altre. Dificilment qui tria la solitud apartant-se de la resta arriba a pensar si per ventura aquesta separació perjudica l'altre, o que romandre vinculat a l'altre pugui ser un benefici per al conjunt.

Tal com entenem des de la fe cristiana les relacions humanes, en tots els àmbits, l'obertura, el contacte, el pensar en l'altre i en el conjunt, l'establiment de vincles, l'intercanvi, el treball conjunt, signifiquen creixement, avenç, desenvolupament. Només s'ha de complir una condició: que aquestes relacions no anul·lin el que cadascú és, que respectin la identitat dels subjectes.

Segui en descans, sigui treballant, qui no vulgui morir de solitud, haurà de fer seu aquest gran principi: sortir d'un mateix a favor dels altres, mai no serà perdre's, sinó guanyar-se. I qui segueixi per aquest camí trobarà una altra veritat més lluminosa encara: «qui perdi la seva vida per mi i per l'Evangeli, la trobarà», va dir Jesús (Mt 10,39).

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Us donaré governants com els desitja el meu cor...» (i III)

Voldria completar la meua referència a la designació de les autoritats en temps bíblics amb dues senzilles reflexions aplicables en general a la missió que Déu confia als qui crida al seu servei:

1a Qui és escollit? Llegint les pàgines de la Bíblia ens sorprèn una frase del llibre de Samuel. És a Bet-lehem, a casa de Jesè, on Samuel ha d'escollir un dels seus fills per ungir-lo rei. Davant Eliab, Samuel pensà: segur que aquest és l'escollit pel Senyor. Però Déu va dir a Samuel: «No et fixis en el seu aspecte ni en la se-

va estatura. L'he descartat. El que val no és allò que l'home veu: l'home veu l'aparença. El Senyor veu el fons del cor» (ISa 16,7).

Aquest principi el trobem aplicat moltes vegades: el mateix Moisès no era un prodigi d'eloqüència, tot al contrari: «Senyor, jo no sé parlar. No n'he sabut mai... No em surten les paraules» (Ex 4,10). Moisès anà a Egipte, discutí amb el faraó, tragué el seu poble i el conduí fins a les portes de la terra de Canaan.

Seguint amb els exemples: Gedeó, en temps dels Jutges, quan l'àngel

del Senyor se li apareix per encoratjar-lo a alliberar els israelites de les mans de Madian, respondrà: «Perdó, Senyor meu, com puc salvar Israel si el meu clan és el més petit de Manasès i jo sóc el més jove de la meua família?» (Jt 6,15). I Gedeó salvà Israel de les mans dels madianites.

2a La història bíblica l'escriu Déu. I quan Ell escull algú per a una missió, no el deixa penjat. En els textos sagrats sovintaja una expressió dita per Déu o pels seus àngels, que és molt determinant: «Jo sóc amb tu» o «jo seré amb tu». Amb aquesta fra-

se, el text sagrat promet l'auxili diví per a les persones que Déu s'ha escollit: reis, profetes, la mateixa Verge Maria, reben la promesa de l'ajuda divina (Lc 1,28).

La persona que en visió, somni o revelació divina rebia aquesta promesa no tenia escapatòria. Ja podia preparar-se per a una missió especial. I no sempre eren fàcils ni agradables les crides de Déu. Però, això sí, Déu no abandona mai i sempre està al costat dels qui Ell ha elegit.

ECO DE LA PALABRA

¿Solos mejor?

Sería una maravilla que el descanso vacacional nos sirviera para crecer en el amor. Pero no es fácil. Más bien es de temer lo contrario. Porque lo más normal es que el de las vacaciones sea un tiempo pensado desde y para uno mismo. En cierto modo es lógico. El trabajo cotidiano generalmente nos obliga a realizar muchas cosas que vienen exigidas por normas o por la voluntad de otro... Una presión que vemos compensada por un tiempo dedicado a hacer únicamente lo que a uno le gusta y a tratar con la gente cuya compañía nos satisface.

¿Las vacaciones serán una de tantas actividades centradas en uno mismo, en los propios intereses, como lo son la mayoría de las que componen nuestra vida cotidiana? En realidad, la vida centrada en uno mismo es la vida «estadísticamente más normal». Es la manera de entender la existencia que suele impregnar el trabajo, la diversión, el ocio y hasta las relaciones sociales, la política y la cultura. No es extraño que motive también el descanso.

Pero no es menos verdad que esta forma de vivir ocasiona mucha soledad. La salida del Reino Unido de la Comunidad Europea nos ha hecho pensar, una vez más, en ese «yo colectivo» cerrado y centrado en los propios intereses y los propios valores, frente a realidades sociales más amplias y universales. Los otros, lo que viene de fuera, es menos valioso que lo nuestro, o nos perjudica, o nos explota, o nos amenaza, o incluso es enemigo...

No se trata de un fenómeno que ocurra únicamente en el ámbito de la política internacional. Es un hecho que vemos también en la vida social y personal más cotidiana. A veces la soledad se sufre como víctima y otras veces es buscada voluntariamente. Da que pensar el dato estadístico de la subida exponencial del número de personas que viven solas, muchas de ellas como consecuencia de fracasos matrimoniales o familiares, o bien como resultado de una opción consciente y autónoma. Aún más preocupante es comprobar que la mayoría de las agrupaciones se crean, bien para defender intereses comunes, es decir, para defender los intereses de cada uno, bien para establecer una defensa común frente a un adversario. Con lo cual no salimos de la soledad. Ésta, en efecto, no sólo puede ser individual, sino también colectiva.

Quienes eligen la soledad, la ruptura y la separación de los otros, están muy seguros del propio valor, al menos lo prefieren y lo afirman ante los demás. La soledad viene a ser un refugio frente a agresiones externas, porque se está muy convencido de que siempre será mejor apoyarse en las propias capacidades que fiarse de las ajenas.

En todo caso, el interés propio predomina sobre el interés del otro. Difícilmente quien elige la soledad apartándose del resto llega a pensar si acaso esa separación perjudica al otro, o que permanecer vinculado al otro pueda ser un beneficio para el conjunto.

Tal como entendemos desde la fe cristiana las relaciones humanas, en todos los ámbitos, la apertura, el contacto, el pensar en el otro y en el conjunto, el establecimiento de vínculos, el intercambio, el trabajo conjunto, significan crecimiento, avance, desarrollo. Sólo se ha de cumplir una condición: que esas relaciones no anulen lo que cada uno es, que respeten la identidad de los sujetos.

Sea en descanso, sea trabajando, quien no quiera morir de soledad, deberá hacer suyo este gran principio: salir de uno mismo a favor de los otros, nunca será perderse, sino ganarse. Y quien siga por este camino hallará otra verdad más luminosa aún: «quien pierda su vida por mí y por el Evangelio, la hallará», dijo Jesús (Mt 10,39).

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

L'estiu amb SantfeliuJove

Formació. Dimarts 12 de juliol, de les 19.30 a les 22 h, a la Casa de l'Església. Adreçada als membres de l'Equip de la Delegació de pastoral juvenil i a tots aquells joves que assumeixen o poden assumir responsabilitats en la pastoral juvenil, parroquial o diocesana. S'aprofundiran en les quatre nites de l'acció catòlica, que són una bona pauta per a la pastoral juvenil (santfeliujove@gmail.com).

Recés. Dimarts 19 de juliol, de les 18 a les 23 h, a Castellet i la Gornal. Aquesta tarda de recés aca-

barà amb un sopar de germanor (santfeliujove@gmail.com).

JMJ a Catalunya. De divendres 29 a diumenge 31 de juliol, a Pallejà. El Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ) organitza aquesta trobada per viure amb sintonia la JMJ a Polònia. S'aprofundirà el missatge del Papa per a aquesta Trobada, es visualitzarà el que succeeix a Cracòvia, hi haurà un Via Crucis i una celebració del perdó, vetlla de pregària i eucaristia d'enviament. Més informació: jmjpalleja@gmail.com.

Morir d'esperança

Dimercres 22 de juny, en proximitat amb la Jornada Mundial del Refugiat, va tenir lloc aquesta vetlla de pregària en memòria de les víctimes dels viatges cap Europa.

Va ser organitzada per la Comunitat de Sant'Egldio, a la Basílica dels Sants Just i Pastor de Barcelona, amb la presència del bisbe Agustí i testimonis de Síria i altres països en dificultats.

Nou goig
Himne a la Creu

Els Gogistes Penedesencs van presentar el dissabte dia 18 de juny a l'església parroquial de Sant Genís, de Torrelles de Foix, el goig *Himne a la Creu* dedicat a la parròquia i al seu Cos de Portants del Sant Crist, emmarcat dins la 3a Trobada d'enguany i corresponent al núm. 258 de la Col·lecció Gogistes Penedesencs. Aquest acte va ser acompanyat per les veus de la Coral Foix i membres del Cos de Portants, així com diversos membres d'aquesta entitat dedicada a recuperar i editar goigs, presidida pel vilanoví, Antoni Sagarra.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

L'Evangelí de la Misericòrdia

Després d'haver reflexionat sobre la misericòrdia de Déu a l'Antic Testament, avui comencem a meditar sobre com Jesús mateix l'ha portada al ple compliment. És una misericòrdia que ell va expressar, realitzar i comunicar sempre, en qualsevol moment de la seva vida terrenal. Sí, l'evangelí és realment l'evangelí de la Misericòrdia, perquè Jesús és la Misericòrdia!

Els quatre Evangelis donen testimoni que Jesús, abans de començar el seu ministeri, volia re-

bre el baptisme de Joan Baptista (Mt 3,13-17; Mc 1,9-11; Lc 3,21-22; Jn 1,29-34). Aquest esdeveniment dona una orientació decisiva a tota la missió de Crist.

Tot el que Jesús va fer després del baptisme va ser la realització del programa inicial: portar a tots l'amor de Déu que salva. Un amor gran, un cor obert a tots, a tots nosaltres!

Ell es va fer proper dels últims, comunicant-los la misericòrdia de Déu que és perdó, joia i vida nova. Jesús, el Fill enviat pel Pare,

és realment l'inici del temps de la misericòrdia per a tota la humanitat!

El cor de Jesús bateja, per dir-ho així, a l'uníson amb el cor del Pare i de l'Esperit, ensenyant a tots els homes que la salvació és fruit de la misericòrdia de Déu.

Podem contemplar encara més clarament el gran misteri d'aquest amor mirant Jesús crucificat (Lc 23,34). És sobre la creu que Jesús presenta a la misericòrdia del Pare el pecat del món.

(Dimercres, 6 d'abril de 2016.)

Ser família missionera

Cristina Belenguer i David Ferreiro són de Torrelles de Llobregat però han viscut els darrers sis anys a Bolívia, com a família missionera. El passat 28 de març, van arribar a casa nostra, per a un temps de descans i... per preparar-se per al proper viatge missioner.

Qui dels dos va ser el primer a sentir la crida a les missions?

D.: La meua primera experiència va ser quan vaig estar durant un any a Guatemala, amb la Fundació Proide, dels germans de La Salle, el curs 2004-2005. El 2007 vaig conèixer la Cristina i des del minut 1, que vam anar a fer un cafè plegats, vam començar a parlar de la missió, que l'enteníem de la mateixa manera. És a dir, que nuviatge i projecte missions van anar de la mà des del principi.

Com us vau preparar?

C.: Tot el temps de preparació al matrimoni va ser també un preparar-nos per marxar a la missió. Ens vam casar el desembre de 2008 i després vam anar a Madrid, a fer un any de formació amb l'Associació OCASHA-Cristianos con el Sur, de laics missioners. El 24 de febrer de 2010 vam marxar cap a Bolívia. Tots dos teníem 36 anys.

Quines tasques heu desenvolupat allà?

D.: La premissa de la nostra acció allà ha estat donar estima i també ser capaços de rebre estima. Els primers temps els vam passar en un internat al camp. Després, hem estat tres anys a la ciutat de Cochabamba, en unes llars d'acollida amb les Filles de la Caritat, amb nens del carrer, fruit de

La família Ferreiro Belenguer

la violència i el desemparament social. L'últim temps hem treballat amb els jesuïtes i les ger-

manes missioneres de Crist Jesús, novament en l'àmbit rural.

En aquests anys, la família ha crescut...

C.: Sí, l'any 2011 va néixer Damià, quan treballàvem a les llars d'acollida. Va ser molt maco viure l'embaràs allà, envoltada de nenes que no han pogut viure autènticament la família... Em deien: «Serà nen o nena? Que sigui nen, que parirà menys...»

D.: Al març de 2013 va arribar la Cèlia, amb dos anys i quatre mesos. La vam adoptar. Continuàvem a les llars i va ser un anar construint la família dins d'una família molt gran. Jo em considerava acollidor, i que ho som, com a país, però allà ho he experimentat amb escreix.

Què li diríeu a la gent que, sentint-vos pugui pensar: «Això és molt maco, però no és per a mi»?

D.: Jo els diria que tots sabem estimar, pots fer-ho, pots millorar. Es tracta de començar pels que tenim a prop: la família, els amics... Això està a l'abast de tothom. És un bon començar i que s'encomana.

I a aquells que senten un cert atractiu per les missions?

C.: Qui senti alguna cosa al cor, sort i fora! Després de donar estima als qui tens a prop, jo recomanaria anar a la Delegació de Missions del propi bisbat i compartir-ho, com vam fer nosaltres. I ser persistent. Pots sentir el desig, però s'ha d'alimentar, per fer-ho realitat al moment adequat. Hem conegut també persones jubilades amb 65 anys, que han anat de missió. Tot serveix per ser missioner de l'amor de Déu.

Amb el delegat de Missions, Mn. Manel Roig, i la secretària, Gna. Victoria García

Eucaristia missionera

Serà dissabte **16 de juliol, a les 11 h, a la capella de la Casa de l'Església** i són convidats tots els missioners i missioneres, els seus familiars, col·laboradors i amics de les missions de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa.

AGENDA

► **Festivitat del Carne.** El proper dissabte, 16 de juliol, a partir de les 18.30 h, el bisbe Agustí celebrarà aquesta festa de la Mare de Déu amb el rès de vespres i eucaristia al convent de les carmelites de Vilafranca.

► **50 anys de l'església de Sant Sebastià d'El Bedorc.** El proper diumenge, 17 de juliol, a les 13 h, el bisbe Agustí presidirà l'eucaristia durant la qual es farà la benedicció del nou frontal de l'altar del temple, amb una ceràmica del taller de les benetes de Montserrat. El desig de guarnir més acuradament l'altar coincideix en l'any del 50 aniversari de la inauguració i benedicció d'aquest temple de la població de Piera.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Pr 2,1-9 / Sl 33 / Mt 19,27-29]. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, patró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes; sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. ■ Dimarts [Is 7,1-9 / Sl 47 / Mt 11,20-24]. St. Joan Gualbert, abat; St. Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); St. Ignasi Delgado, bisbe i mr.; St. Josep Fernández, prev. i mr.: Sta. Marciana, vg. i mr.

13. ■ Dimecres [Is 10,5-7.13-16 / Sl 93 / Mt 11,25-27]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant

Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. ■ Dijous [Is 26,7-9.12.16-19 / Sl 101 / Mt 11,28-30]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev. fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim, de València.

15. □ Divendres [Is 38,1-6.21-22.7-8 / Sl: Is 38 / Mt 12,1-8]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano, cardenal (franciscà) i doctor de l'Església; sant Antíoc, met-

ge mr.; sant Pompili Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. □ Dissabte [Mi 2,1-5 / Sl 10 / Mt 12,14-21]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. ■ Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Gn 18,1-10a / Sl 14 / Col 1,24-28 / Lc 10,38-42]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg. germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Annetta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

Diuenge XV de durant l'any

COMENTARI

A quines persones i com em faig pròxim jo?

El Deuteronomi —testament de Moisès— presenta la seva darrera allocució basada en la memòria agràida per *la manera com a Egipte el Senyor tractà el faraó, la seva cort i tot el seu país: els opressors d'Israel; i perquè durant 40 anys t'he conduït pel desert* (29,4).

Ara fa memòria agràida pel do de la Llei com preàmbul a la proposta de renovar l'Aliança (30,15s). *La Llei que avui et dono no és massa difícil ni és fora del teu abast: la tens als llavis i al cor* en compliment de la Nova Aliança promesa per Jeremies: *Posaré la meua Llei en el seu interior, l'escriuré en el seu cor* (Jer 31, 33s).

L'himne cristològic de Colossencs destaca la primàcia de Crist tant en la Creació com en la Redempció.

Jesucrist és «imatge» del Déu invisible: a la Bíblia la imatge té valor molt més real que a la nostra cultura.

La tradició sapiencial atribueix el rol de «imatge de Déu» a la Saviesa (Sa 7,26) amb la qual el N.T. identifica Jesús.

Jesucrist és «primogènit» de la Creació no com a creatura sinó com a cap del cos que és l'Església. Perquè el primogènit de la Creació és «Fill estimat del Pare» i «primogènit dels qui retornen d'entre els morts».

Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix: sobretot tota la plenitud de la divinitat (2,9).

Malgrat la intenció de *provar Jesús*, el mestre de la Llei fa bona pregunta: *Què he de fer per heretar la vida eterna?*

La pregunta avança la resposta: si «s'hereta», senyal que la *vida eterna* és regal; si alguna cosa «he de fer», senyal que cal fer rendir el do que se'm dona.

La resposta de Jesús remet l'escriba a dos textos coneguts:

Estima el Senyor Déu amb tot el cor, ànima (Dt 6,5). *Estima els altres com a tu mateix* (Lv 19,18).

La complementarietat d'aquests dos preceptes és a l'A.T. i té plena harmonia amb l'ensenyament de Jesús.

La paràbola del Bon Samarità capgira la noció de pròisme. Per a l'A.T. el pròisme a qui cal estimar és el «del meu poble», el qui és pròxim a mi.

Per a Jesús la qüestió és «a qui i com m'a-proximo jo»; és a dir, de qui i com sóc jo bon pròisme?

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 30,10-14)

Moisés s'adreçà al poble i li digué: «Escoltaràs el Senyor, el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima. La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar-lo per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

► Salm responsorial (68)

R. *Els humils que busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.» Jo, Déu meu, sóc un pobre sofrent.*

A vós us prego, Senyor, en aquesta hora propícia; / escolteu-me, Déu meu, vós que estimeu tant, / vós que sou fidel a salvar els amics. / El vostre amor, Senyor, vessa bondat; / mireu-me, responeu, vós que estimeu tant. R.

Jo, Déu meu, sóc un pobre sofrent. / Que el vostre ajut em defensi. / Els meus càntics lloaran el nom de Déu, / reconeixeran la grandesa del Senyor. R.

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; / els qui busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.» / El Senyor escolta sempre els desvalguts, / no té abandonats els seus captius. R.

Déu salvarà Sió, reconstruirà les viles de Judà; / hi habitaran els servents del Senyor ells i els seus fills les posseiran, / hi viuran els que estimen el nom de Déu. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,15-20)

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 10,25-37)

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?» Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.» Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.» Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amorosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se n'ocupà. L'endemà, quan se n'anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagis fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell.» Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 30,10-14)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Escucha la voz del Señor, tu Dios, observando sus preceptos y mandatos, lo que está escrito en el libro de esta ley, y vuelve al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma. Porque este precepto que yo te mando hoy no excede tus fuerzas, ni es inalcanzable. No está en el cielo, para poder decir: «¿Quién de nosotros subirá al cielo y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». Ni está más allá del mar, para poder decir: «¿Quién de nosotros cruzará el mar y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?»

El mandamiento está muy cerca de ti: en tu corazón y en tu boca, para que lo cumplas.»

► Salmo responsorial (68)

R. *Humildes, buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón.*

Mi oración se dirige a ti, / Señor, el día de tu favor; / que me escuche tu gran bondad, / que tu fidelidad me ayude. / Respóndeme, Señor, con la bondad de tu gracia; / por tu gran compasión, vuélvete hacia mí. R.

Yo soy un pobre malherido; / Dios mío, tu salvación me levante. / Alabaré el nombre de Dios con cantos, / proclamaré su grandeza con acción de gracias. R.

Miradlo, los humildes, y alegraos; / buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón. / Que el Señor escucha a sus pobres, / no desprecia a sus cautivos. R.

Dios salvará a Sión, / reconstruirá las ciudades de Judá. / La estirpe de sus siervos la heredará, / los que aman su nombre vivirán en ella. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,15-20)

Cristo Jesús es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles. Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él.

Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 10,25-37)

En aquel tiempo, se levantó un maestro de la ley y preguntó a Jesús para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿qué tengo que hacer para heredar la vida eterna?». Él le dijo: «¿Qué está escrito en la ley? ¿Qué lees en ella?». Él respondió: ««Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma y con toda tu fuerza» y con toda tu mente. Y «a tu prójimo como a ti mismo»». Él le dijo: «Has respondido correctamente. Haz esto y tendrás la vida». Pero el maestro de la ley, queriendo justificarse, dijo a Jesús: «¿Y quién es mi prójimo?». Respondió Jesús diciendo: «Un hombre bajaba de Jerusalén a Jericó, cayó en manos de unos bandidos, que lo desnudaron, lo molieron a palos y se marcharon, dejándolo medio muerto. Por casualidad, un sacerdote bajaba por aquel camino y, al verlo, dio un rodeo y pasó de largo. Y lo mismo hizo un levita que llegó a aquel sitio: al verlo dio un rodeo y pasó de largo. Pero un samaritano que iba de viaje llegó adonde estaba él y, al verlo, se compadeció, y acercándose, le vendó las heridas, echándole aceite y vino, y montándolo en su propia cabalgadura, lo llevó a una posada y lo cuidó. Al día siguiente, sacando dos denarios, se los dio al posadero y le dijo: «Cuida de él, y lo que gastes de más yo te lo pagaré cuando vuelva». ¿Cuál de estos tres te parece que ha sido prójimo del que cayó en manos de los bandidos?». Él dijo: «El que practicó la misericordia con él». Jesús le dijo: «Anda y haz tú lo mismo.»